

heraf et betydeligt beløb fra EU, men også fra den arabiske verden.

Danmark har gennem mange år bidraget betydeligt til at fremme fred og stabilitet i området og til opbygning af en palæstinensisk stat politisk såvel som økonomisk. Regeringens aktive linje under og efter Gazakonflikten både bilateralt og i EU afspejler dette engagement, og denne politik vil vi fortsætte i alle relevante fora. Selv om de ensidigt erklærede våbenhviler med få undtagelser holder, er det bagvedliggende problem jo ikke løst. Så længe der ikke er en fredsaftale baseret på en tostatsløsning, kan vi ikke forvente at undgå konflikter. Rammerne for at skabe fred i regionen er på plads. Sikkerhedsrådets resolutioner, køreplanen for fred, det arabiske fredsinitiativ udgør til sammen en meget solid platform, hvis man vil fred. Vi må bygge videre på de gode fremskridt, der blev opnået. Inden situationen i Gaza eksploderede, var der faktisk seriøse forhandlinger mellem både Israel og palæstenserne og mellem Syrien og Israel, og det var vel egentlig også derfor, Hamas gjorde, hvad de kunne for at ødelægge de fremskridt.

Det er afgørende, at vi relancerer fredsbestræbelserne både i det israelsk-palæstinensiske spor og i Syrienspor. Syrien er en del af en samlet fred, og fremskridt mellem Israel og Syrien vil have en række positive sideeffekter i regionen såvel som i det palæstinensiske spor, men også i det libanesiske spor. Disse muligheder har jeg drøftet indgående med Syrien og i flere omgange, senest den 2. marts, og også siden med den amerikanske regering. Uden en samlet fred i regionen får vi ikke løst de grundlæggende problemer, der på længere sigt også er en trussel mod vores egen sikkerhed. Fred er ikke nemt, fred kræver mod. Det kræver mod til smertefulde kompromiser, og dette mod og denne kompromisvilje har det desværre skortet på.

Kl. 11:16

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til udenrigsministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, fru Pernille Frahm.

Kl. 11:17

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Pernille Frahm (SF):

Tak til udenrigsministeren for besvarelsen. Men det var jo en meget pudsigt indledning. Hvis man ikke vidste bedre, kunne man tro, at

udenrigsministeren var sådan en lille smule småsur over, at SF vil stemme for det forslag til vedtagelse, der ligger i dag, og som vi jo begge to kender, og som vi kommer til at høre teksten på senere. Det gør vi jo, fordi i modsætning til som udenrigsministeren fremlagde det, er der jo den her gang virkelig lagt op til, at man stiller nogle krav, nogle kontante krav om en undersøgelse af, hvad der er sket, og om der er foregået krigsforbrydelser, og krav om, at man fastfryser bosættelserne ikke kun på Vestbredden, men også i Østjerusalem.

Det synes vi fra SF's side er to ganske vigtige ting at komme med nu, for som situationen er nu, er man jo låst fast i en umulig situation på palæstinensisk side, hvor hele verdenssamfundet åbenbart kan blive enig om, at man ikke skal belønne Hamas for deres aktiviteter. På den anden side er samme verdenssamfund ikke rigtig i stand til at stille samme konsekvente linje op over for Israel, nemlig at man har samme holdning, og at Israel ikke skal belønnes for sine overtrædelser af de aftaler, Israel selv har været med til at indgå, bl.a. omkring de ulovlige bosættelser, de ulovlige husnedrivninger og omkring overtrædelse af en række internationale konventioner.

Sådan som situationen er nu, lever befolkningen i Gaza i en fuldstændig utålelig situation, et lukket fængsel. Der er mangel på alt, og størstedelen af det normale samfundsliv er gået i stå. Man kan læse på Al-Haqs hjemmeside, som er en palæstinensisk menneskerettighedsorganisation, om, hvordan almindelige handlende må lukke deres butikker, bagere må lukke deres virksomheder og fyre deres ansatte, fordi israelerne blokerer for såvel mel som gas til deres ovne. Man kan læse det samme på israelske menneskerettighedsgruppers hjemmesider, hvis man er bange for kun at læse den ene side af sagen.

Hovedårsagen til den situation, palæstenserne er i nu, er den belejring, Israel har underlagt området, og derfor er det så vigtigt, at det ikke bliver Israel, der får vetoretten i forhold til, hvordan og hvornår belejringen skal lempes.

Israels angreb på Gaza har medført hundred gange så mange dræbte palæstensere som israelere, og selvfølgelig er hver eneste dræbt en dræbt for meget, men her medregner vi altså både ofre for de militære aktioner og ofre for raketangrebene. Så vi stiller et krav til Hamas om, at de skal standse terrorhandlingerne, men det er også vigtigt at huske, at der er flere